

Klädkoder som talar

Det stod i annons att det var fri klädsel som gällde vid begravningen. Där i mitten stod kistan och på den ena sidan satt den gode vännen sedan 60 år och han var iklädd svart kostym och nystruken bomullsskjorta och den svarta slipsen hängde där den skulle. På andra sidan satt änkan och hon var iförd en somrig blommig klänning som mer påminde om en klassisk städrock, men det hade hon glömt. Vid sidan om satt sonen i en t-shirt som hade ett monster tryckt på bröstet med namnet på ett hårdrocksband. I övrigt var det kortbyxor och gympaddingor. Sonhustrun var uppstyld i tajta svarta triåer där magarna lekte någon form av kurragömma. Nu var det dags för prästen att göra entré och han kom iklädd träskor som slamrade mot det finslipade golvet. Benen doldes bakom ett par fransiga jeans som på det vänstra benet hade ett stort hål där knät stack fram som en naken manlig bula. Tröjan täckte visserligen armarna men den slitna ludden gick inte att dölja. Ansiktet såg stickigt ut för det var fem dagar sedan han hade haft en rakhyvel i ansiktet. Den övre läppen stack rakt ut och dolde en rejäl snusprilla, vilket gjorde talet som kom ur munnen blev något otydligt. I vilket fall var det på läppen som alla fokuserade. ”Vi har idag samlats för” började prästen säga och han såg sig omkring och det verkade som om ingen ville lyssna. Alla stirrade rakt ner i golvet och konstaterade att ingen ville vara där utan hellre sitta på ett annat skepp som skulle föra dem över dödens hav. Den gamle vännen i svart gick ut och sörjde och han visste inte vad det var han sörjde. Var det en förlorad vän eller en tid med förlorad värdighet? Var hade respekten för ett människoliv tagit vägen? Nu var han bara vilsen eftersom han hela livet trott att varje människa var värd att respekteras i varje fall inför döden. Men så var det inte längre!

I omklädningsrummet var det förstämning. Grabbarna satt på sina platser och skulle försöka få på sig utrustningen. Men ingen vill göra något, än mindre gå ut och spela en match. Inte i dag, när en av dem saknades. Det var ett minustecken i ett lag som alltid höll ihop och fungerade som en kropp tillsammans. Det kallades laganda, samspel, lagspel och det var själva hjärtat i spelandet som fick pucken att gå i mål. Nu var en del av den kroppen amputerad och kniven hade skurit så det blödde rejält och en förblödning var nära förestående. Omklädningsrummet var tomt på ord men fullt av nedstämda själar som bara ville krypa ihop. Ingen av dem hade kunnat tänka sig att det fanns en död som kunde stå bakom nästa dörr och nästa match. En död som förändrade allt och som fick allting att rasa. ”Fy fan” sa en ”djävla skit” sa en annan och vad skulle de kunna säga. Hur möter man döden om man inte får svära när det egentligen är ”ett djävla helvete” här på jorden. Alla visste att Nicke körde som en dåre och att han en dag skulle krascha mot ett träd. Att det hade hänt var inget konstigt, men att han skulle dö där gick gränsen, det gick inte att tänka på som en möjlighet. Efter en timme så var det någon som frågade ”vad gör vi nu då?” Ingen kom med något förslag. Sedan steg materialaren Janne fram och sa: ”min morsa brukar berätta om sin barndom, när någon dog då, skulle alla bära ett sorgband på armen för att tala om att de hade sorg. Vi kanske ska göra samma sak nu. Vi sätter ett svart band på tröjan och har en tyst minut eller två så att publiken kan stå upp och vara med oss i sorgen.” Alla började nicka och medgav att det skulle kännas fint att få göra det och alla var överens. På nytt hade de blivit ett lag som kunde ställa upp för varandra och sakta fick såret börja att läka.

Ett enkelt svart sidenband fick grabbarna att komma in i en gemenskap där friheten blev en delaktighet och inte en ensam tripp i en egokarusell.

Per-Arne Bengtsson, präst i Svenska kyrkan